

Автостопом по Україні. Розділ 4

– Куди пхаєшся?

Марк і Ксеня їхали переповненою маршрутною кудись на околицю, де проходив фестиваль ретро-авт і куди, за словами Ксені, Марк конче мусив потрапити «як естет і мандрівник». Щоправда, він не дуже вбачав взаємозв'язок між старими машинами, естетикою і мандрами, але Ксенин дар переконання виявився сильнішим, ніж Маркова лінь, і от тепер він знемагав від спеки і тисняви у переповненій маршрутці. Товста тітка з торбами, над якою нависав Марків рюкзак, саме і зняла неймовірний галас.

– Лізе ото невідомо куди, понапихав на плечі, ти б ще корову в маршрутку запхав! – тітка кричала все голосніше, і від цього здавалося, що місця в маршрутці стає все менше і менше. При цьому її торби боляче били Марка по ногах.

Дивно, – думав Марк, – це я мав би кричати – мій рюкзак до неї навіть не доторкається, а вона мені вже всі ноги обтовкла...

Він набрав у груди рештки задушливого повітря і максимально ввічливо, наскільки дозволяла ситуація і словниковий запас, спробував пояснити ситуацію.

На перших же словах тітчину агресію як вітром здуло.

– Ааа, то ви приїжджий? З-за границі? – вона широко усміхалася, показуючи нерівні зуби. – А я думала – знов ті голодранці, на мотоциклах ганяють, вночі в під'їзді кричать, непотріб всякий на стінах пишуть, ще й тут припхався зі своїм рюкзаком!

– Та, ви знаєте, такої всякої наволочі розвелосся! – долучився до розмови інтелігентного вигляду дідусь. – Вчора заходжу в під'їзд – смердить не знати чим, і воно таке порозмальовуване, ото залізяк якихось поначіпляло і сидить там. А чого сидиш? Бери йди до роботи, чи вчися, чи що ти там робиш!

– Ага, вчися! – встряла ще одна молодичка. – Де вони вчаться? Сидять по тих клубах, по барах, тато-мама гроші дають, то їм не в голові, звідки ті гроші і як то їх тяжко заробити.

– Та де заробити! – знов загаласувала товста тітка. – Якби заробляли, то так би не розкидали. А то накрадуть, а потім хіба думають, як один одного переплюнути, в кого крутіша машина, в кого більша хата.

Тема, видно, була актуальною для багатьох, бо за хвилину в маршрутці знявся такий галас, що вуличний шум просто зник на цьому фоні. Хтось розказував історії про своїх сусідів, які «вже другу хату будують – а з чого? з зарплати?», хтось необережно зачепив тему влади, тут дійшло і до політики – словом, маршрутка гуділа, як розтривожений вулик.

– Не так мені вже й заважали ті торби, – казав Марк, коли вони з Ксенею нарешті видерлися з клубка спітнілих тіл і вискочили на розпечений асфальт. – Помовчав би, може, й було би спокійно.

– Думаєш? – здавалося, на Ксеню зовсім не подіяла бурхлива сцена. – Не твій наплечник, то чиясь нога, чи сумка, чи ще щось... Знаєш, є такий вірус маршруткової сварки. Воно вже як почнеться – зупинити неможливо. Вже й ті, хто починали, давно вийшли, нові люди

позаходили, а сварка все йде і йде, і вже всі давно забули причину, з якої все почалося, а зупинитися ніяк не можуть.

- Та ніхто ніби й не сварився, - Марк намагався аналізувати щойно почуте. - Погодься, тут не було опонентів, різних думок...

- Ага, спільна тема одна: вони погані, але нас жаба душить, що ми – не вони...

- Жаба?

- Ну, це так кажуть... Словом, ми їм заздимо, бо вони їздять на «Лексусах», а ми – в маршрутках. - Вона дзвінко засміялася, і ластовиння на носі застрибало, як сонячні зайчики.

- А тепер – все: ніякої політики, ніяких жаб, йдемо насолоджуватися витворами автомистецтва.